

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **V. V. D.**, st. přísl. Vietnam, zast. JUDr. Michaelou Pretschovou, advokátkou, se sídlem Varnsdorf, Pražská 2951, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23.7.2010, č.j.: CPR-4756/ČJ-2010-9CPR-C241,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Rumburk (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 18.2.2010 č.j. CPUL-00036-20/CI-2010-044064 o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle ust. § 46 odst. 1 v návaznosti na ust. § 56 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.

V odůvodnění pak odvolací správní orgán zrekapituloval průběh správního řízení a mimo jiné uvedl, že žalobci byl na území České republiky povolen pobyt na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání s dobou platnosti do 18.1.2010. Dne 4.1.2010 byla Inspektorátu cizinecké policie Rumburk, skupině povolování pobytu Děčín podána žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání

ve smyslu ust. § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Provedeným šetřením bylo zjištěno, že se žalobce dopustil za dobu pobytu na území České republiky celkem tří přestupků a to přestupků ze dne 31.3.2009, ze dne 5.10.2009 a ze dne 24.11.2009, kdy při pobytových kontrolách neprokázal schopnost uhradit náklady zdravotní péče a tím spáchal přestupek dle ust. § 157 odst. 1 písm. v) zákona č. 326/1999 Sb. a za tento přestupek mu byla vyměřena pokuta v bokovém řízení ve výši 1 000,- Kč, kterou žalobce na místě nezaplatil; pokuta v blokovém řízení ve výši 500,- Kč, kterou na místě zaplatil a pokuta v blokovém řízení ve výši 1 000,- Kč, kterou na místě nezaplatil. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 18.2.2010 č.j. CPUL-00036-20/CI-2010-044064 zamítl žalobcovu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání dle ust. § 46 odst. 1 v návaznosti na ust. § 56 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Odvolací správní orgán uvedl, že pokud správní orgán rozhodující ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza resp. povolení k dlouhodobému pobytu, je povinen rozhodnout o zamítnutí takové žádosti. Odvolací správní orgán odkázal na ust. § 167 písm. d) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle kterého je správní orgán I. stupně oprávněn provádět pobytovou kontrolu za účelem zjištění, zda cizinec dodržuje povinnosti stanovené tímto zákonem. Podle ust. § 157 odst. 1 písm. v) cit. zákona je pak v souvislosti s pobytovou kontrolou oprávněn požadovat po cizinci prokázání schopnosti uhradit náklady zdravotní péče. Samotné povinnosti cizince jsou stanoveny taxativním výčtem v ust. § 103 zákona č. 326/1999 Sb., přičemž jednou z těchto povinností je povinnost prokázat při pobytové kontrole, že je zajištěna úhrada nákladů zdravotní péče /§ 103 písm. r) zákona č. 326/1999 Sb./. Správním orgánem byla zjištěna skutečnost, že účastník řízení se opakovaně dopustil porušení povinností stanovených mu zákonem č. 326/1999 Sb. Podle odvolacího orgánu pak bylo dostatečně prokázáno, že žalobce v uplynulých pěti letech porušil povinnost stanovenou zákonem č. 326/1999 Sb.

Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že podmínky pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání byly v posuzovaném případě naplněny.

Žalobce v žalobě poukázal na to, že do protokolu za přítomnosti tlumočníka uvedl, že se dopustil spáchání přestupků, resp. že skutečně při pobytové kontrole nepředložil potvrzení o zdravotním pojištění. Žalobce však měl zdravotní pojištění zaplacené po celou dobu pobytu na území České republiky, což doložil správnímu orgánu I. stupně tím, že předložil doklad o uzavření a zaplacení zdravotního pojištění. Uvedl, že si je vědom své chyby a této lituje. Podle žalobce správní orgán I. stupně přesto, striktně se držíc zjištění, že žalobce byl postižen blokovými pokutami a že tedy po formální stránce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 157 odst. 1 písm. v) zákona č. 326/1999 Sb., žalobcovu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání zamítl.

Podle žalobce správní orgán II. stupně se nevypořádl s tím, že žalobce po formální stránce naplnil skutkovou podstatu přestupku, nikoli však po stránce materiální a tím pádem je podle žalobce zřejmé, že důsledky neudělení víza nejsou přiměřené důvodu pro neudělení víza.

Žalobce tedy považuje rozhodnutí žalovaného za nesprávné a to proto, že se žalovaný nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, především nehodnotil důsledně námitky žalobce a s těmito se nevypořádal a nevypořádal se ani s důkazy, které žalobce tehdy předložil a neřešil vůbec, zda důsledky neudělení víza jsou přiměřené důvodu pro neudělení víza, kdy paradoxně měl žalobce uhrazeny náklady na zdravotní péči, tedy plnil své povinnosti cizince, pouze doklad o tomto při pobytové kontrole nepředložil.

Ve vyjádření k žalobě odvolací správní orgán mimo jiné konstatoval, že došel v odvolacím řízení k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky. Měl za to, že obě rozhodnutí vykazují všechny náležitosti požadované ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb. Navrhl, aby městský soud přijal takový rozsudek, který potvrdí vydané rozhodnutí ze dne 23.7.2010.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty: Žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ze dne 4.1.2010, 3 záznamy z informačního systému o uložení pokuty za přestupek, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 2.2.2009 č.j.: CPUL-00036-13/CI-2010-044064, záznam do spisu ze dne 3.2.2010 č.j. CPUL-00036-17/CI-2010-044064, rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Rumburk-skupina povolování Děčín ze dne 18.2.2010 č.j. CPUL-00036-20/CI-2010-044064, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, blanketní odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 4.3.2010, zdůvodnění odvolání ze dne 15.3.2010 a žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23.7.2010 č.j.: CPR-4756/ČJ-2010-9CPR-C241.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j odst. 1. Současně je povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, pokud je cizinec zdravotně pojištěn podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 103 písm. r) zákona č. 326/1999 Sb. cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen prokázat při pobytové kontrole, že je zajištěna úhrada nákladů zdravotní péče; to neplatí, jde-li o cizince pobývajícího na území v zájmu České republiky nebo cizince, u něhož zastupitelský úřad upustil od předložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění.

Podle § 157 odst. 1 písm. v) zákona č. 3263/1999 Sb. cizinec se dopustí přestupku tím, že neprokáže při pobytové kontrole schopnost uhradit náklady zdravotní péče.

Podle § 167 odst. 1 písm. d) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. policie je oprávněna provádět pobytovou kontrolu cizince nebo jiných osob za účelem zjištění, zda dodržují povinnosti stanovené tímto zákonem.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány nepřihlédly k tomu, že zdravotní pojištění měl zaplacené po celou dobu pobytu na území České republiky, což doložil správnímu orgánu I. stupně tím, že předložil doklad o uzavření a zaplacení zdravotního pojištění. Ze správního spisu a to z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 2.2.2010 č.j.ú CPUL-00036-13/CI-2010-044064 vyplývá, že žalobce na otázku, proč neměl doklad o zdravotním pojištění v době kontrol u sebe a zda byl vůbec někde pojištěn, odpověděl, že ho pokaždé zapomněl doma. Zdravotní pojištění měl uzavřené u pojišťovny VICTORIA Volsbanken. Smlouvu měl uzavřenou od 19.3.2010 a zaplacená byla 18.3.2010. Na důkaz doložil smlouvu a kartičku pojištěnce a doklad o zaplacení pojistky. Na otázku, zda žalobce ví, že má povinnost nosit doklad o zdravotním pojištění u sebe a na požádání policie jej předložit ke kontrole, žalobce odpověděl, že o tom ví a je si vědom, že udělal chybu, které lituje. Teprve od poslední kontroly si toto uvědomil a pojištění nosí stále u sebe, aby se již žádného přestupku nedopustil. Z předmětného protokolu je pak rovněž zřejmé, že žalobce potvrdil, že všechny tři pokuty uhradil. Ze správního spisu je pak zřejmé, že předmětná pojistná smlouva ohledně zdravotního pojištění byla uzavřena 18.2.2009, rovněž daňový doklad má datum vystavení 18.3.2009.

Soud konstatuje, že v daném případě není sporu o tom, že žalobce v rámci třech pobytových kontrol ve dnech 31.3.2009, 15.10.2009 a 24.11.2009 neprokázal schopnost uhradit náklady zdravotní péče, čímž se dopustil přestupků podle ust. § 157 odst. 1 písm. v) zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán I. stupně, jak uvedl i odvolací správní orgán, je podle ust. § 167 odst. 1 písm. d) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. oprávněn provádět pobytovou kontrolu za účelem zjištění, zda cizinec dodržuje povinnosti stanovené tímto zákonem a podle ust. § 157 odst. 1 písm. v) zákona č. 326/1999 Sb. je pak v souvislosti s pobytovou kontrolou oprávněn požadovat po cizinci prokázání schopnosti uhradit náklady zdravotní péče. Samotné povinnosti cizince jsou stanoveny taxativním výčtem v ust. § 103 zákona č. 326/1999 Sb., přičemž jednou z těchto povinností je povinnost uvedená v ust. § 103 písm. r) zákona č. 326/1999 Sb., tj. povinnost prokázat při pobytové kontrole, že je zajištěna úhrada nákladů zdravotní péče. Žalobce však tuto povinnost nesplnil a při opakovaných následně po sobě jdoucích pobytových kontrolách, když mezi druhou a třetí kontrolou uběhlo pouze 40 dní, se opakovaně dopouštěl spáchání přestupku dle § 157 odst. 1 písm. v) zákona č. 326/1999 Sb., když neprokázal schopnost uhradit náklady zdravotní péče. Dle názoru odvolacího správního orgánu je třeba hodnotit všechny skutečnosti konkrétního případu a ze strany správního orgánu je třeba provést taková šetření, kterými bude hodnověrně prokázán skutečný stav věci. Samotné předložení zákonem stanovených dokladů nemá podle odvolacího správního orgánu automaticky za následek kladné rozhodnutí ve věci. Soud se se závěry žalovaného ztotožňuje a současně má rovněž za to, že v dané věci bylo správními orgány dostatečně prokázáno a sám žalobce to nepopírá, že při výše uvedených pobytových kontrolách žalobce neprokázal schopnost uhradit náklady zdravotní péče, čímž se dopustil přestupku podle § 157 odst. 1 písm. v) zákona č. 326/1999 Sb., přičemž podle ust. § 56 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza. Povinnost, kterou žalobce porušil je pak

stanovena v ust. § 103 písm. r) zákona č. 326/1999 Sb., který stanoví, že cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen prokázat při pobytové kontrole, že je zajištěna úhrada nákladů zdravotní péče. Podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. pak pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů.

Soud neshledal, vzhledem k uvedenému, námitku žalobce důvodnou, když v daném případě není relevantní, že žalobce měl zaplacené dle jeho tvrzení zdravotní pojištění po celou dobu pobytu na území České republiky, relevantní je, že v rámci třech po sobě jdoucích pobytových kontrol neprokázal schopnost uhradit náklady zdravotní péče, za což mu byly uloženy pokuty, které uhradil. A o tom v daném případě není sporu.

Odvolací správní orgán při posuzování zvažil důsledky tohoto rozhodnutí a přihlédl zejména k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce. Na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že provedeným šetřením bylo zjištěno, že žalobce je svobodný a bezdětný a na území České republiky pobývá od 14.2.2009. Neshledal tudíž v případě žalobce takový stupeň integrace do společnosti České republiky, který by mu znemožnil zpětnou integraci v zemi původu. Z uvedeného je tedy zřejmé, že odvolací správní orgán přihlížel k dopadům tohoto neudělení povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce.

Městský soud v Praze vzhledem ke shora uvedenému nepřisvědčil žádné uplatněných námitek žalobce a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Z tohoto důvodu soud žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle úspěchu ve věci náleželo žalovanému správnímu orgánu, tomu však žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly, a proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. prosince 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová